

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra E Bindstouw (DK) (paralleltekst med Rigsmålgengivelse)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 251. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387343552/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Jeg tror, hun blev kold, mens Mogens han blev hed,  
Sveden trilled ham under Øje da. –  
»Jeg maa lidt herud efter det lille Bed,  
herinde kan ikke længer jeg blive da.»

Og som han kom ud nu saa varm og saa vaad  
og svaled i Blæsten sig en Stund da,  
der faldt han, kunde hverken røre Haand eller Fod.  
De andre bar ind ham som død da.

Saa kørte de ham hjem da og lagde ham paa Straa,  
og lod de saa Snedkeren komme da.  
Han tog nu hans Maal fra hans Top til hans Taa.  
»Du skal faa en Kiste, der kan rumme dig.»

Og han kom igen paa den ottende Dag,  
med Kisten, han skulde puttes i da.  
Men Skægget det vilde han jo først give et Skrab,  
mens Konerne toede ham – se da!

Hans Kærest stod ved ham og kæmmede hans Haar  
og kysset ham paa Panden og Øjnene.  
Den Skæggeskraber ind ham i Hagen skar –  
da vaagned Krabaten af Søvn.

Han rejste sig og saa sig i Stuen omkring  
og saa paa sig selv og de andre;  
»Hvad skader jeg, mens her I har om mig slaaet Ring?  
Og hvis er den Kiste?» – »Din maaske.»

Marie gav et Skrig, hun var nær ved at daane,  
hun blev jo saa færlig forskrækket. –  
Hun smed sig paa Knæ og tog fat paa hans Haand  
og takkede den, ham havde vækket.

Og da fik de Koner noget andet at bestille  
end at smykke den her Ungkarl til Graven –

Di smøkked den Pigh unne løstele Spiel  
Te Brudh epo Trejagersdawwen.

Den Snehker han klawwed sæ nød faa hans Kihst  
»Hwem ska no betaahl mæ aa ta en?»  
– »De skal A» saa Mowns, »de for aa blyw den sihst!  
Te rehle A doer, A vil ha en.»

---

»Den war ett saa mød slem» saa Kjen Muotes, »hwissommensti de ej-  
jes æ sann.»

»Da æ den hæhr sann» saah han Jens Jensen, ham e Hueskræhmer –  
I kinne ham wal – han wa kommen ind ad e Daer i de samm Gofau. –  
Han bowwer ejjes en fi Miil hæ ester po; men nær han drawwer om  
i Bojjereten, aa tingger Hueser, aa de blywwe faa silh faa ham aa kom  
hjem, saa legger han sæ gjahn ind te e Skwoimæjsters. – Noddeda, saa  
sat han sæ nier aa ga sæ te aa faatel, lissom A no sæjer ed ætte ham:

»Den Gaang te A sku føøst Gaang o Sessionen, da wanted mi Faar  
knap aa nap fiir Oer i trej Snees. Saa fulles han aa mi Muer ad op i  
Præjstgoren mæ en Brik Smør aa en mægtig stuer swot Kok. Præjst-  
madammen beholdt baade Smørret aa Kokken; men Præjsten, de war  
elles en dejlig Mand, aa møj gue mød fatte Folk; men han vill alliwe!  
ett gjø mi Faar æller, end han war, aa saa maat a spring Sældaat – Ryt-  
ter skul a sej. Jes Pisen slap bæjr, for han fik en Resevt po no Ave-  
thekersager te aa smøer hans Øwn i, aa saa fik di søen en rø Hanti-  
ring, hwægaang han kam o Sessionen; men de kaast aa hans Faar en  
Håhunnerdaalersseddel.

Skuelen wa slem; A ska suæ te, Løgtenanten ku ærre Jens Ryg. De  
war en villele Kaal te aa faastoe hans Exesis; men nærensti han søe:  
»Kæll Du rider som en Agurk!» saa wa han ett naade.

De war i Kriggens Ti. Dengaang A kam ud aa Skuelen, kam A ind  
te Reggemintet; wo Skadron loe i Enkelfyer, men saasnaar A kam,  
massired vi ind a Meklenborre. Die loe Franskrnannen; de wa no bet-  
te geswint Kaal. Di bottred po, de gik som Kjepper i Hjywl; men A